

Îngeri, ieșiți din morminte! duminică, 11.06.2006, 11:13am (GMT)

Întinericul e plămăda tuturor îndoielilor. Nu stăteam decît de șase ore în bezna din criptă și mă obseda deja ultima licărire de lumină, care lucise cînd Leon terminase de zidit deschizătura prin care mă strecurasem din canalul de scurgere. Mă gîndeam fără prea mare tragere de inimă la ceea ce trebuie să fi simțit Netsky, care își asumase fără să clipească locul din mormîntul fără criptă, deși știa că urmează să stea întins cel puțin o jumătate de zi într-un sicriu îngust.

M-am ridicat în capul oaselor, atît cît îmi permitea tavanul jos. Știam a cui era mormîntul. James Edward Soresoul. E greu să nu îți minte un asemenea nume. Linda glumise chiar spunînd că, dacă cripta e bîntuită, probabil că fantoma lui Soresoul nu avea să fie cine știe ce companie. Murise în 2020. Cancer la plămîni. Unul din ultimele cazuri, așa cum îmi spusese Igor, care părea mereu să aibă resurse nebănuite cînd venea vorba de informații. Se părea chiar că terapia virală care eradicase boala era la acea vreme brevetată, dar Soresoul era deja mult prea bolnav pentru ca ea să poată fi aplicată în cazul său.

Degetele îmi alunecară spre comul de la încheietura stîngă. Aș fi vrut să văd ce fac ceilalți dar știam că nu-mi puteam permite. Nici măcar nu luasem cu noi unitățile energetice individuale fiindcă știam că radiațiile lor personalizate ne-ar fi trădat prezența, alertîndu-i pe cei de la securitatea cimitirului. Ne bazam numai pe acumulatorii cu gel pe care ni-i lipisem de coapse dar știam că ei nu aveau cum să alimenteze prea multă vreme comurile. Trebuia să mă mulțumesc să-mi mestec în tăcere întrebările.

Am decis să mă gîndesc la taică-meu. Întotdeauna cînd o făceam găseam resurse nebănuite de a accepta ceea ce fac. Într-un fel, el era răspunsul potrivit la tot ceea ce mă frămînta, deși apropierea asta nu funcționa tocmai în sensul ei natural. Îmi propuseseam însă din copilărie să fiu tot ceea ce el nu era și să excelez în tot ceea ce el disprețuia. Asta nu era foarte simplu, de vreme ce taică-meu era un fel de celebritate, fiind pe locul al doilea în țară în ordinea coeficienților de Îmbunătățiri obligatorii.

Fusese primul american care acceptase module de memorie suplimentare și, pînă se acomodase cu ele, suferise de o ușoară formă de demență. Mama avea un humerus de titan de pe urma unui episod în care el își ieșise din fire, dar îmi repetase mereu că suferința ei face parte din prețul pe care familia trebuie să-l plătească pentru onoarea de a-l avea în rîndurile ei pe unul dintre acei vizionari care înțeleg exigențele prezentului și e gata să riște pentru a explora noii zori ai umanității.

Nu mă deranja că nu se străduia să cosmetizeze propaganda oficială și cita din memorie și fără să-și facă vreo problemă dintr-un text pe care fusesem obligați să-l învățăm și la școală. Încetaseam să-mi mai pun și întrebări legate de viața lor împreună, care părea strivită de dorința tatălui meu de a deveni orice altceva în afară de ceea ce mi-aș fi dorit eu însumi de la el. Nu mă putusem însă obișnui niciodată cu disprețul condescendent cu care începusem să fiu tratat imediat ce obținusem scorurile maxime la testele preliminare de kineto-motricitate și inteligență. Deși îl așteptam deja de cîteva luni, momentul în care tatăl meu mi-a spus că dezonzorez familia fiindcă profit de faptul că "o lege imperfectă" îmi permite să nu recurg la îmbunătățirile obligatorii, m-a luat pe nepregătite prin intensitatea sa. Disprețul lui era aproape material... De atunci, abia dacă m-a mai privit în cei doi ani în care am fost obligat să mai trăiesc împreună cu ei. Mama îmi spunea mereu că extremismul ăsta e un alt preț pe care el trebuie să-l plătească "devenirii" sale. Modulele de memorie îl făceau să aibă "răspunsuri emoționale" exagerate. O întrebam în ce fel modulele alea pot fi o îmbunătățire a corpului uman de vreme ce aveau un asemenea efect, dar ea mi-a răspuns că, imediat ce voi mai crește și voi vedea lumea adevărată, îmi voi da seama că viziunea are prețuri care trebuie plătite. Săraca mama. Pentru ea, viața nu e decît un imens bazar în care cumperi deșertăciuni plătind cu suferință.

Nu aveam nevoie de nici un modul de memorie special ca să-mi amintesc ultima zi a șederii mele acasă. Eram deja Înger și eram prieten cu Igor Lemme deja de cîteva luni. Îl descoperisem în încercarea mea de a înțelege cum poate trăi un om care nu uită nimic, așa ca taică-meu, și aflasem că el suferea de **sindromul J**, o condiție biologică la care ajunsese fără să fie modificat în vreun fel. În ziua aceea i-am reproșat tatălui meu că își irosește viața. Mi-a răspuns că tocmai cei care împărtășeau aceleași idei ca și el făcuseră ca oamenii să nu-și mai poată irosi viațile. Cum poți irosi ceva infinit? mă întrebam eu. Nu am reușit să-i răspund la întrebarea aceea răcnită. Am plecat însă trîntind ușa și m-am mutat cu Igor. Am aflat mai tîrziu că tata se temea de noul meu prieten fiindcă printre inițiați circula deja zvonul că, dacă Igor ar fi recurs la cîteva Îmbunătățiri standard, ar fi putut extrem de ușor să îl devanseze în clasamentul coeficienților.

Instinctiv am mîngîiat iarăși comul și a fost nevoie de un efort considerabil de voință pentru a nu îl pomi. Căutînd frenetic să simt ceva mi-am trecut degetul mic al mîinii stîngi peste tăișul sabiei. Știam că acolo înflorise o bobită roșie. O puteam vedea cu ochii minții, iar imaginea aceea închipuită și usturimea îmi mai alungară gîndurile negre.

Igor s-a bucurat în felul lui de drumul pe care îl alesesem. În seara aceea băusem o sticlă întreagă de vin și îmi permisesse să accesez cele mai secrete site-uri ale Îngerilor. O noapte întreagă am ascultat înregistrări de la puținele lor întâlniri și am citit cele mai importante eseuri ale mișcării. L-am întrebat cum de putea menține o asemenea rețea și mi-a spus că avea un prieten, mecanic la liftul spațial Kennedy, care dezvoltase o afacere frumușică lansînd ilegal pe orbită sateliți de comunicații dotați cu o tehnologie cuantică de codare. Îngerii aveau deja zece asemenea dispozitive, de dimensiunile unei portocale, extrem de greu de deosebit prin mormanul de fiare care forma Inelul.

Aceea fusese însă și seara în care am vorbit pentru prima dată cu Mansell. Auzisem de el, ba chiar una din poeziile lui îmi căzuse și la examenul de absolvent, dar nu mă așteptasem ca un poet atît de adîncit în simboluri să poată fi și un ideolog pragmatic. Știam desigur că era cel mai cunoscut dintre pușinii care aleseseră să moară și semnaseră actul de renunțare voluntară la asistență medicală, dar chiar și în momentele mele de ură profundă pentru tatăl meu și pentru tot ceea ce reprezenta el nu mi l-aș fi închipuit pe Mansell ca pe un guru al unei mișcări ca aceea a Îngerilor.

La numai o săptămînă de la prima mea discuție cu el, fusese votată cu o largă majoritate o nouă legislație în favoarea înăsprii regimului Îmbunătățirilor obligatorii. În expunerea de motive care atrăsese atîta lume la vot, se spunea că, de vreme ce medicina de ameliorare avea ca scop principal îmbunătățirea capacităților naturale ale indivizilor, renunțarea la beneficiile ei se putea face doar în măsura în care emigrai din spațiul DemNet sau dacă erai trecut de vîrsta de nouăzeci de ani. În plus, standardele fuseseră ridicate, chirurgia estetică fiind considerată un capitol separat, scos de sub spectrul acoperitor al medicinei de ameliorare.

Majoritatea Îngerilor a plecat atunci. Unui au ajuns pe Lună, în Chabilla, încercînd să-și înceapă acolo o viață nouă. Cîțiva au plecat ca exploratori voluntari pe Marte, iar cei mai mulți au preferat să se stabilească în regiunile de graniță ale Ruschindiei. O vreme am încercat să mă ascund, dar Igor, care era exceptat de la Modificări din cauza condiției sale, fiind considerat îndeajuns de "evoluat" pentru a nu i se mai face nici o intervenție, nu cîștiga îndeajuns ca să putem supraviețui amîndoi.

M-am prezentat la test într-o dimineață, dar nu mai știu în ce zi. Îmi aduc însă aminte de uimirea examinerilor de după proba fizică, cînd au constatat că rezultatele mele fuseseră obținute după două zile în care nu mîncasem nimic. Am scăpat cu o operație banală de întărire electrolică a osaturii picioarelor și cu un tatuaj cinetic cu puncte nodale în regiunea lombară a măduvei.

A urmat o perioadă în care m-am despărțit de Igor, care lucra la un proiect despre care nu a vrut să-mi dezvăluie nimic. M-am angajat în Sri Lanka la control al zborurilor și mi-am petrecut următorii doi ani în întreceri sportive și în încercarea de-a dreptul inutilă de a feri aeronavele să se lovească de liftul spațial Clarke.

Cu numai două săptămîni în urmă însă, Igor mă apelase și îmi spusese că Îngerii se strîng din nou fiindcă trebuie să-l salveze pe Mansell. Am comutat repede pe știri și am văzut că fusese arestat la domiciliu în timp ce o fiotă de consilieri juridici se străduiau să îl convingă să apeleze la serviciile unui spital.

L-am sunat pe Mansell și imaginea de pe ecran m-a șocat. Chipul lui, odinioară atît de hotărît, exprima nu numai o decrepitudine greu de acceptat ca imagine a unei minți ca a lui dar și îndoieli profunde.

"Copile", mi-a zis. "Nimănui nu-i este simplu să moară. Noroc cu hîrțogarii ăștia de la DemNet că îmi amintesc în fiecare zi de ce am ales calea asta." Hîrțogari... probabil Mansell era ultima persoană în viață care mai cunoștea exact semnificația termenului acela. "Trăim numai fiindcă știm că vom muri cîndva. Să nu uiți asta, copile".

După două zile, buletinele de știri din spațiul DemNet au început toate cu acceptarea de către Mansell a medicinei ameliorative. Am încercat să iau legătura cu el, dar nu am reușit și poate și de aceea nu am crezut nici un moment că ar fi putut să facă așa ceva. După o săptămînă, purtătorul de cuvînt al ministerului a dat un comunicat în care arăta că decizia venise prea tîrziu pentru Mansell, pentru care nu se mai putuse face nimic. Iar această soartă era, în opinia oficialilor, dovada ultimă a justiției politicilor în domeniul medicinei ameliorative.

În seara aceea, Igor mi-a transmis o succesiune de căi prin noduri ilegale de comunicații pe care le-am parcurs cu febrilitate pentru a ajunge la înregistrările din camerele de securitate ale spitalului. Așa cum bănuisem, Mansell nu fusese nici un moment conștient, iar povestea cu acceptarea medicinei ameliorative era doar o gogoriță.

"Îngeri, o să ieșiți din morminte", ne spusese atunci Igor care ne-a prezentat planul simplu a ceea ce ar fi trebuit să fie demascarea întregii înscenări. Urma să răpim corpul lui Mansell și să îi facem autopsia pe Inel. Igor pregătise totul, de la desfășurarea acțiunii din cimitir până la naveta care ne aștepta la doar doi kilometri, gata să ne ducă în zona de neutralitate a Inelului. În mormântarea era transmisă de câteva holoviziuni și speram ca acțiunea să ne aducă și atenția de care aveam nevoie apoi pentru mesajul nostru.

Eram Înger și așteptam să mă nasc din nou. Și, în momentul acela, eram convins că această a doua naștere îmi va fi mai folositoare decât prima.

...

Ecranul comului s-a aprins de la sine lăsându-mă să văd fața lui Igor. Cele cinci cute care îi brăzdau fruntea îl făceau să pară mai degrabă un simpatic ciine sharpei decât un conspirator împotriva ordinii constituționale din spațiul DemNet.

– Convoiul a intrat pe allee. Folosesc un automobil vechi, unul proiectat să fie dric și toți comentatorii susțin că asta e felul lor de a îi aduce lui Mansell un ultim omagiu...

– Și de ce am senzația că nu ești de acord cu ei? Se auzi vocea lui Netzky.

– Fiindcă am rulat repede un program de recunoaștere volumetrică peste toate imaginile din garajele administrației de acum două săptămîni...

– Stai așa, protestă Linda. Cum se poate să faci una ca asta? De unde ai acces...

– Sînt surse publice. Orice imagine a unei camere de vederi de supraveghere care nu a înregistrat un delict este domeniu public. Drace! n-am timp să mă cert cu voi pe chestia asta.

La fel de brusc cum apăruse pe ecranul comului imaginea se stinse, lăsînd locul unei licăriri albastre, impersonale.

– Nu-mi place agitația lui Igor, mormăi Netzky.

Stabilisem încă dinainte de a ne despărți că singurul care putea rupe tăcerea radio era Igor și că el avea să o facă numai atunci cînd era sigur că zona nu era supravegheată și că bateriile vor avea destulă energie pentru a acoperi orice eveniment neprevăzut.

– Măcar dacă am putea vorbi cu Diana. Ea e mereu atît de sigură pe ea, se maimuțări Linda.

Remarca era o înțepătură la adresa lui Netzky care, în opinia ei mărturisită în mod repetat, o aprecia prea mult pe lunetista noastră. Diana venise de curînd în grupul nostru și nu era animată de aceleași idei ca și noi. Igor o recrutase însă fiindcă părea desprinsă din mijlocul secolului trecut. Avea o pasiune pentru demodatele arme de foc cu care putea băga un glonte în scăfîrlia oricui la doi kilometri distanță. În epoca gloanțelor inteligente ghidate prin GPS sau sensibile la sursele energetice personalizate, o asemenea însușire nu părea mare lucru. Igor ne explicase că era însă înfinit mai greu să găsești asemenea dispozitive decât să apelezi la serviciile Diane, care era mai mult decât dispusă să atace orice țintă ar fi putut crea haos.

– Nu-i a bună! reveni Igor pe ecran. Spectrometrul meu indică absența totală a gazelor de eșapament la dricul ăla. Dacă este ceea ce ar trebui să pară, ar fi trebuit să am aici... Draci! mii de draci! Mi-am pierdut satelitul!

– Era o chestiune de timp pînă avea să intre în coliziune... încercă Linda să îl liniștească.

– Pe naiba! Nu! în spațiul ăla nu trebuia să fie nimic. Vă spun cu siguranță că am fost descoperiți.

– Ești superstițios și pesimist ca de obicei, zise Netzky. Astăzi o să avem cu toții momentul nostru de glorie. Tu vezi-ți de treaba ta care e în principal să ne dai ultimul semnal și apoi să faci în așa fel încît ceea ce vom striga noi lumii să nu se piardă în neant...

— În neant! Ce vorbe ai cu tine. Ești sigur că nu ai vreun modul plasat pe undeva? îl tachinea Linda.

Ne feream adeseori de cuvinte. Reținerea lui Igor, care era perceput de toată lumea ca fiind liderul grupului nostru, în ciuda faptului că era cel mai tînăr dintre noi, ne făcea să ne temperăm atunci cînd ar fi trebuit să vorbim despre idealuri. Singurele ocazii în care nici măcar el nu se putea abține erau însă momentele în care vorbeam de NanoSan și de felul în care schimba el lumea. Cînd îl vedeam cu cită furie luptă împotriva zonelor închise din jurul generatoarelor de cîmp NanoSan și cit de multă patimă punea în argumentele sale, știam cu toții de ce facem ceea ce facem.

Părerile sale nu-l împiedicaseră însă să ne impună să ne plătim cotizațiile la NanoSan și să ne lăsăm uneori noaptea pradă gîndului ciudat că niște microroboți ne cutreieră corpul și schimbă informații cu o celulă zonală care îi instruește ce să facă pentru ca, împotriva naturii, să ne trezim dimineața mai sănătoși decât ne culcaserăm seara. "Trebuie să luptăm de pe picior de egalitate" zicea Igor tututor celor care îl întrebau dacă nu era un fel de luatraciție între ceea ce ne pune să facem și ceea ce ne repeta la întrunirile secrete.

Semnalul m-a luat prin surprindere. Comul a început să bipăie și ecranul a devenit roșu incandescent. Mi-am opintit spatele și am aruncat în lături capacul cripte, sîrind direct în picioare. Am aterizat în siguranță pe alleea pietruită care arăta exact așa cum mi-o imaginasem. În stînga strîngeam deja mînerul sabiei, în timp ce cu dreapta am aruncat pe mormîntul în care stătea Netzky explozibilul perfect cîntărit, care, exact așa după cum ne așteptam, făcu o gaură potrivită. Perfect sincronizat, Netzky ieși și el din mormînt și începu să tragă în toate direcțiile cu armele sale magnetice, urmărind să dezactiveze implanturile și dispozitivele magnetice ale eventualilor paznici. În buimăceala generală nimeni nu îi dădu atenție Lindei, care ieșise din micuța casă mortuară în care se adăpostise cu două zile în urmă și începuse să lanseze proiectile încărcate cu neuroleptice.

M-am lansat spre dric, înaintarea fiindu-mi favorizată și de intrarea droizilor de holoviziune în modulul de reportaj. Igor mizase pe dorința lor de a-mi lua cîteva prim-planuri. În doar cîteva secunde în fața mea se strînsese un adevărat zid de droizi, care mă preceda cu doar doi metri, dărîmînd totul în cale, inclusiv pe aceia care încercau să mă oprească.

Ajunsesem la doar cîteva metri de automobilul negru cînd mi se păru că întreg universul se scurge pe lîngă mine. De parcă s-ar fi materializat acolo, în jurul dricului apărură cel puțin douăzeci de oameni înarmați, dotați cu echipamente dintre cele mai ciudate. Doi dintre ei se prăbușiră imediat, probabil doborîți de Diana, dar ceilalți se postară calmi în formație de luptă și atacară.

Primul căzută fu Netzky. Din motive pe care nu le înțelegeam, pulsurile sale magnetice nu afectau funcționarea costumelor, ceea ce l-a lăsat practic fără apărare. Am văzut cu coada ochiului cum a căzut ca secerat, dar am păstrat impresia că e în viață. Linda a reușit să doboare doi oponenți, găsindu-le pielea cu săgețile ei otrăvite, dar răcnetul gîlgiit pe care l-am auzit imediat după aceea venind dinspre ea m-a făcut să mă gîndesc la ceea ce era mai rău.

M-am oprit, conștient că lupta era pierdută. Am realizat că Igor avusese dreptate, că mașina aceea părea un dric dar era de fapt un vehicul care putea masca un dispozitiv militar de invizibilitate parțială, care funcționa ca o lentilă gigantică pentru undele electromagnetice, făcînd ca unele obiecte din jurul său să devină imposibil de văzut. Cine putea folosi un asemenea dispozitiv împotriva unei bande de puștani cum eram noi considerați se pregătise îndelung...

De la volanul mașinii coborî un ins îmbrăcat cu haine simple, ce aduceau aminte de uniforme de pe vremuri. Îl cunoșteam. Era un faimos partizan al DemNet și NanoSan.

– Oprește-te! Ai demonstrat deja lumii cît de jalnici și de lipsiți de scrupule sînteți.

Vorbea pentru camerele de luat vederi care continuau să-și facă treaba cu asiduitate.

– Am bănuț demult că veți folosi în mormîntarea lui Mansell pentru a demonstra ceva. Dar iată că nu aveți ce!

Am plecat ochii în pămînt și l-am întrebat fără să-l privesc:

– Dar voi ce demonstrați?

– Ce demonstrăm? În primul rînd că toți aceia care se opun fără argumente ordinii noastre sîrșesc prin a se manifesta violent. Și mai arăt milioanele de oameni care vor vedea înregistrarea asta că dacă lărgirea atribuțiilor NanoSan ar fi fost aprobată mai demult, am fi putut preveni un asemenea atac!

Am ridicat mirat din sprîncene.

– Te strîmbi degeaba. Monitorizarea stărilor emoționale și semnalul de avertizare cînd agresivitatea crește peste o anumită limită sînt absolut justificate și nu reprezintă nicicum o îngrădire a persoanei. Existența voastră o dovedește pe deplin... Dacă NanoSan ar fi avut acces din timp la datele voastre biometrice, am fi putut să contracărăm din timp acțiunea voastră. La fel ca și toate crimele, violurile și chiar furturile din spațiul DemNet...

– Și ar trebui de acum înainte să cerem voie de la ceilalți că să ne enervăm? i-am zis printre dinți.

– Încerci zadarnic să prezinți o viziune strîmbă despre NanoSan! E limpede acum că tot ceea ce spui e numai propagandă. Pune sabia aceea jos și lasă-te imobilizat. Nu vrem să îți pricinuiim vreun rău. Vei fi judecat în mod cinstit de un Onorabil de pe orbită și...

– Și crezi că ai izbîndit? am zis, ridicîndu-mi ochii în căutarea privirii sale.

– Da. Sînt sigur de asta. Nu numai că am demascat caracterul decadent și periculos al refuzului de a utiliza la maximum standardul modificărilor obligatorii, dar am zădărnicit și încercarea voastră de a transforma trupul unui inadaplat într-un fel de izvor de moaște și de dezinformări.

– Chiar nu îți dai seama că oamenii își vor da seama că l-ați manipulat pe bietul Mansell pînă a renunțat la convingerile lui de-o viață?

– Noi nu mințim, băiete. Nu avem de ce... Noi sîntem vocea unei majorități covârșitoare. Pur și simplu nu avem pe cine să mai convingem!

– Și atunci de ce ați organizat toată reprezentanța asta?

– Orice sistem are nevoie de confirmările sale, zîmbi celălalt.

– Iar voi căutați acum confirmarea faptului că îmbunătățirile care vă depășează de condiția umană...

– O îmbunătățesc...

– Depărtîndu-vă de ea... Credeți că ați izbîndit în primul rînd datorită faptului că ne sînteți fizic **superiori**?

– Desigur! În plus, pentru un om nou, pentru un om modificat, violența nu-și mai are sens. Tot ceea ce se putea obține pe vremuri prin confruntare astăzi poate fi rezultatul unei consultări. În ziua în care DemNetul va deveni...

– Tu n-ai să apuci ziua aceea! am zîmbit subțire.

– Amenințările chiar că nu-și au rostul.

– Asta rămîne de văzut...

Am început să strig. Cu doar cîteva zile în urmă epuizasem pentru un singur implant toate punctele de îmbunătățire care îmi erau legal disponibile. Medicii se miraseră, dar le spuseseam că în slujba mea de la liful spațial, o voce extrem de puternică putea fi de mare ajutor în cazul accidentelor sau a situațiilor limită. Fiindcă eram oricum extrem de aproape de minimul dincolo de care ni se permitea să nu apelăm la măsuri de îmbunătățire, am sîrșit prin a avea probabil cea mai puternică voce de pe Pămînt.

Strigătul meu depășea limita la care putea fi suportat. Soldații s-au chiricit și geamurile dricului s-au pulverizat instantaneu. Răcnind din toate puterile m-am năpustit asupra lor și, cînd aerul din plămîni mi s-a terminat îi doborîsem aproape pe toți, profitînd de incapacitatea lor de a reacționa. Ultimii doi m-au imobilizat însă cu electroșocuri. Ultima imagine de care îmi aduc aminte este cea a firîșoarelor de sînge care li se scurgeau din urechi. Ultimul sentiment? Părerea de rău că nu am ajuns să deschid capacul sicriului pentru a vedea dacă Mansell era cu adevărat înăuntru.

• • •

Sala de judecată era mobilată cu austeritatea care caracterizase primele etape de colonizare a orbitei. Fiindcă era construită pe un cilindru relativ îngust, Tribunalul nu beneficia de o gravitație de un g, ceea ce ne făcea să ne simțim mai ușori decît ar fi trebuit. Lejeritatea asta ne influența și starea de spirit.

Citisem multe despre Judecători, îi știam pe nume pe toți opt, dar nu mă așteptasem niciodată ca faptele mele să fie cîntărite de un om care nu se supunea în mod evident cutumelor îmbunătățirilor. Herbert Varley îmbătrînea în mod evident și avea un ușor tremur al mîinii stîngi, care nu putea fi cauzat decît de o afecțiune neurologică.

– Ce să fac eu cu voi, măi copii? se întrebă el privindu-ne cu ochi umezi și fără să își poată înfrîna o geană de zîmbet.

Am dat să deschid gura, dar m-a oprit cu un gest.

– Te previn că asupra ta e îndreptată o armă, comandată dintr-o incintă separată de această sală. Dacă încerci să strigi, judecata se va termina repede.

– Nu aveam de gînd să vă atac. Nu știu ce să cred despre instituția pe care o reprezentați și de aceea...

– Cu alte cuvinte, nu mă consideri îndeajuns de interesant ca să-ți provoc vreo emoție? hohoti Varley.

– Da. Se poate spune și așa, am aprobat eu sumetîndu-mi bărbia.

– Ești un băiat curajos.

În cazul acela curajul meu, atîta cît va fi fost el, era folosit în mod prostesc. Justiția în spațiul DemNet era minunată de simplă. Pur și simplu, criminalitatea era atît de redusă încît aplicarea pedepselor fusese delegată către opt judecători, aflați toți pe orbită, și care erau dincolo de orice posibilitate de influențare terestră. Ei nu puteau avea nici o legătură cu vreo putere din DemNet fiindcă acceptaseră să nu-și mai părăsească niciodată capsulele de pe orbită. Erau un fel de prizonieri de lux și fiecare își avea propriile motivații pentru a accepta o asemenea situație. Cei mai mulți erau însă seduși de posibilitatea de a fi Dumnezeu.

Judecata era dreaptă fiindcă pedepsele pe care le dădeau erau apoi procesate de un computer legat la baza legislativă a DemNet. Dacă sentința trecea de toate filtrele legislative, ea era aplicată pe loc de personalul auxiliar al Tribunalului. Herbert Varley era însă renumit pentru încercările sale de a da pedepse "creative", care să aibă maximum de efect psihologic asupra celor care comiseseră delict. De multe ori aplica legea Talionului, dar chiar și atunci cînd nu o făcea era extrem de inventiv.

– Tu nu ești interesant, zise el privind spre Netzky. Avînd în vedere că nu ai ucis pe nimeni, sentința mea pentru tine e domiciliul forțat în Chabilla pentru tot restul vieții. Dacă părăsești colonia lunară poți fi ucis pe loc. Autoritățile de acolo sînt însă libere să îți insereze și un cip de proximitate.

Cu tine, fetiță, lucrurile sînt mai complicate, se întoarse judecătorul spre Linda. Ai ucis doi oameni... În mod normal pedeapsa ta ar trebui să fie moartea. Și așa va și fi. Numai că ar fi prea simplu să mori imediat. Am decis să-ți eliminăm toate implanturile și să te supunem la un tratament de îmbătrînire rapidă. Din acelea care se aplica de obicei pentru maturarea clonelor... dacă tot vrei să savurezi bătrînețea, mă gîndesc că vei fi extrem de mulțumită să o trăiești în ritm accelerat.

Ca și cum ședința s-ar fi desfășurat după un scenariu bine scris, în sală au pătruns patru gărzi care i-au luat pe prietenii mei, lăsîndu-mă singur cu Herbert Varley.

– Din două motive e minunată tinerețea, zise el așezîndu-se cu un oftat.

– Aveți de gînd să mă pedepsiți printr-o predică?

– Nu. Nicicum. În cazul tău sentința nu poate fi decît moartea. Ai ucis paisprezece oameni...

A spus aceste vorbe cu o mare ușurință, fără ca pe chipul său să se citească vreo emoție. Mă așteptam la o asemenea sentință încă de cînd articulasem pe Pămînt primele sunete, dar rostirea ei nu mă putea lăsa fără reacție. Am înghițit în sec.

– Vreau însă să te las să-mi explici de ce ai făcut asta.

– Ca mai apoi să difuzați mărturia mea ca exemplu negativ, antisocial?

– Nu fi prost! Obiectivitatea mea e singurul lucru de valoare pe care îl ai în acest moment. N-o irosi! Iar dacă îmi spui ceea ce aș dori să aud, poate că am și alte gînduri...

Și apoi m-a privit cu blîndețe, făcîndu-mă să îmi dau seama cîtă dreptate avea și, prin cine știe ce mecanism bizar, revărsîndu-mi în memorie zecile de ore de discuții cu Igor Lemme. I-am vorbit mai bine de două ore despre îndoilele mele, despre modul în care oamenii îl abandonaseră pe Dumnezeu imediat ce l se putuseră substitui, despre credința mea fermă că omenirea nu se poate conduce după democrația electronică în care erau consultați toți cetățenii, despre stagnarea care avea să urmeze acestei democrații duse la extrem. I-am vorbit despre credința mea că nu poți trăi cu adevărat decît dacă sîrșești prin a muri, ceea ce nu se prea mai întîmpla pe Pămînt, unde viața putea fi prelungită peste limite acceptabile. I-am spus și despre libertatea de a face greșeli. I-am prezis că o societate fără prădători se va transforma într-o masă amorfă de ființe care vor judeca prin prisma îngustă a propriei securități meschine. Și am încheiat spunîndu-i că am uitat să privim cu speranță pînzele întinse ale corăbiilor.

Tăcerea care a urmat a fost cea mai apăsătoare din viața mea.

– Știm amîndoi că gîndurile astea nu-ți aparțin. Și că nu le-ai desprins nici din poeziile lui Mansell.

N-am spus nimic, preferînd să îmi ascund privirea.

– A mai fost cineva cu voi. Și nu o am în vedere pe nebuna aceea doborîită pe acoperiș.

M-am încăpățînat să nu zic nimic.

– Mi-ar fi foarte simplu să descopăr cine ți-a vorbit atît de însuflețit despre viitorul omenirii...

Așa era, dar nu i-am dat satisfacția de a-l aproba.

– Nu am însă nici un interes să o fac. Nici nu e treaba mea și, în plus, a urmări dezvoltarea și activitatea unui asemenea ideolog va fi o distracție cum puține sînt altele aici pe orbită...

– Nu înțeleg. Ce îmi propuneți...

– E greu să faci dreptate atîta vreme cît răul se îngustează permanent. Rîști să dai o atenție prea mare fleacurilor, ajungi să exagerezi. Viziunea ta ne-ar putea ajuta...

• • •

Deîndată ce voi termina de dictat toate astea, aprozii mă vor conduce în sas și mă vor sili să pășesc în spațiul liber. Judecătorul a glumit, spunîndu-mi că strigătul meu de moarte nu va fi auzit de nimeni. Nu am povestit întîmplător ceea ce mi s-a întîmplat în ultimele zile. Igor, dacă ascuți înregistrarea asta știi că vine de la mine. Libertatea ta a fost prețul pe care i l-am cerut în schimbul mărturisirii mele complete. Mi-a promis că nu te va denunța. Nu am motive să-l cred, dar e la fel de adevărat că, dacă ar dori să te urmărească, ar putea să o facă oricum. Se poate să fi greșit...

Mă duc, Igor într-un mormînt din care, într-o zi, mă voi întoarce Înger, purtînd pe aripile mele binecuvîntarea unei ultime mărturisirii. Probabil că nu înțelegi cine știe ce în balmăjelile mele, dar e esențial pentru mine acum să cred că moartea mea are un sens. E esențial să știu că, pășind în spațiu mă asigur că cineva va mai putea rosti încă o dată: Îngeri, ieșiți din morminte.